

Nagyasszonyok, kisasszonyok familiája aktivitás nélkül csak szép elgondolás, s befejezetlen vállalkozás marad. A familia üléseire és az Emericana ünnepeikre vonuljanak fel teljes számmal a familia tagjai. Vegyék ki részüket a Foederatio munkájából, kiosztott szerepüket örömeist vállalják, és ne tekintsék nyűgnek, ne kritizálják a terveket, hanem a magyar nők kitartó buzgóságával teremtsenek állandó aktivitást.

Délvidéki Ifjúság I. (1935/36.) 6. szám (február) 6. oldal

383. Eredményes tüntetés

Még nem felejtettük el, hogy az egyetemi ifjúság ősszel lezajlott tüntetéseire mi adott okot.

Leköpködtek bennünket. Meggyaláztak. S olyan részről érte sérelem a keresztény ifjúságot, ahonnan annak legkevésbé lett volna szabad jönnie. Olyan egyének sértették meg a keresztény világnézetet, akik hazánkban egy megtúrt népfajhoz tartoznak. Ez a népfaj 1900 esztendővel ezelőtt egy igazságtalan ítélet végrehajtásánál átkot mondott önmagára: „Az ő vére rajtunk és fiainkon!”⁵⁵ Az átok csakhamar fogott. A jeruzsálemi templom, amely akkor a világ legnagyobb alkotása volt, a hetvenedik esztendőben, a város bevételekor földig leromboltatott. Ettől az időponttól kezdve a zsidó nép hazátlanná lett, és fokozatosan szétszóródott az egész világon. Vándorbotot vett a kezébe; vándorútján bekopogtatott minden nemzetnek ajtaján. Sokszor nem is kopogtatott, hanem csak úgy csúszott be a hátsó ajtón, s a nemzet tagjai csak akkor vettek tudomást létezéséről, amikor a jövevények már nagyon otthon érezték magukat, és nyugtalan vérük feszelésre, hengezésre készítette őket.

Így történt ez Magyarországon is. A zsidók legnagyobb része, hol egyenként, hol kisebb csoportokban Galíciából vándorolt be a Felvidékre. A nemzet megtúrta, nem toloncolta vissza a határon túlra. S vajon mit tettek a jövevények? Meghúzták magukat szerényen? Utolsóknak tekintették magukat, mint befogadott koldushoz illik? Hálásak voltak a keresztény társadalommal szemben, hogy nemcsak megtúrta, hanem érvényesülni engedte őket? Igen, nagyon szerényen viselkedtek, – de csak a nagyapák! Azok is addig, míg pénzt, hatalmat nem éretek a kezükben. Az unokák már mindenütt előre tolazkodtak. Egyetemi tantermekben az első padokat lepik el; a keresztény diáksapkát, a keresztény világnézetet emeletnyi magasságból köpködik le.

Érthető tehát, hogy ilyen viselkedés láttára ökölbe szorul a keresztény diák keze, és nemes felháborodásában szeretne minden galiciánert visszatoloncoltatni oda, ahonnan hívatlanul országunkba jöttek. Megértjük azt is, ha a magyar diák lelkében élő ellenszenv egy-egy arcátlan provokálás következtében utcai tüntetésekben robban ki. Ha olyan sérelem ért bennünket, melyért elégtételt kell követelnünk, akkor elégtételt is veszünk magunknak. Ha nem így tennénk, gyávának és gyöngének bizonyulnánk.

⁵⁵ Mt 27, 25

Miből álljon ez az elégtétel? Ha bennünket legérzékenyebb pontunkon: keresztény világnézetünkben, becsületünkben bántottak meg, akkor az elégtételt valahol ott kell keresni, ahol a sértő fél legérzékenyebb pontját találjuk meg, mert csak így lesz meg, az elégtételszerzésnek kellő pedagógiai hatása.

Nem viszonzhatjuk a sértést hasonló durvasággal. Ezzel egyrészt magunk alacsonyítanók le, másrészt nem is lenne meg a kellő eredménye. Ha a tüntető diákok betörnek egy-két ablakot, kirakatot, ha elkiáltják magukat: „Le a zsidókkal!”, vajon mindez olyan érzékenyen érinti őket? Korántsem. A betört ablakok árát megfizetik a biztosítótársaságok. A szenvedélyes kiáltozások pillanatnyilag ijedelmet okoznak ugyan, de félelmük mellett is bíznak a rendőrség erejében, amelynek kötelessége az utcai zavargókkal szemben mindenkit, tehát a zsidókat is megvédeni. S mikor a vihar elvonul, minden marad a régiben. A zsidó sajtótermék a régi példányszámban fogy, a zsidó boltok továbbra is a régi látogatottságnak örvendenek, a zsidó „művészet”, irodalom továbbra is felszínen tartja magát, és terjed, fertőz. Szájjal szidják a zsidót, kézzel azonban teletömik zsebét pénzzel, és így minden gazdasági lehetőséget nekik átadnak. Hányszor megtörténik azután, hogy a diplomát szerzett fiatalember állást kereső kálváriaútján kénytelen bekopogtatni Kohn úrhoz vagy Grün úrhoz egy-egy darab sovány kenyér elnyelésének reményében. Kohn úr pedig önelégülten szögezi le: „no lám a harapós kis kutya, mennyire megszeliült!” Ha jókedvében van, és hajlandó nagylelkűséget gyakorolni, és hozzáteszi fennhangon:

– No, nem bánom! Itt van 48 pengő. De jól viseld magad, és dolgozz látástól vakulásig!

Ha eredményes tüntetést akarunk, a kapa nyelét másutt kell megfogni. A jelszó rövid, de a megvalósítása annál nagyobb kitartást kíván: *Becsukni erszényünket, valahányszor a zsidóság akarja azt megvámolni*. Ha ők – akik végeredményben a magyar földből a keresztény társadalomból élnek – nem becsülik meg a mi világnézetünket, akkor nem érdemlik meg, hogy eltartsuk őket.

Délvidéki Ifjúság I. (1935/36.) 6. szám (február) 6–7. oldal

384. Csütörtökön szünetelt az egyetem bölcsészeti karán az előadás A diákság keresztakciója miatt – „Az egyetemen rend van” – mondja Ditrói Gábor rektor – Kiss Albert dr. egyetemi tanár nyilatkozata

Mint ismeretes a szegedi egyetem diákságának egy része az ősszel mozgalmat indított, hogy a tantermekben helyezték el a keresztet. Az egyetemi tanács úgy határozott, hogy a tantermekben a kis magyar címert helyezteti el, mert ez magában foglalja az apostoli kettős keresztet, így kifejezőbben jelképezi az egyetemnek, de egyben Magyarországnak keresztény jellegét is. A diákok memorandumban kérték, hogy a címer mellé helyezték el a keresztet is. A tanács a kultuszminiszterhez terjesztette fel a memorandumot. Szerdán híre terjedt a diákok között, hogy a minisztérium visszaküldte a kérelmet az egyetemi tanácshoz azzal, hogy